

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 września 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt VII Ka
1086/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w
Katowicach z dnia 14 września 2023 r., sygn. akt III K 626/22,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego M. B., niezależnie od podniesionego zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego, zawarty został wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. W przekonaniu autora skargi zachodzą okoliczności wymienione w art. 532 § 1 k.p.k., co przemawia za potrzebą wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego M. B. nie jest zasadny.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, LEX nr 50206; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 3176621).

Oceniając niniejszy wniosek przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia, nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Rozstrzygnięcie przedmiotowego, incydentalnego wniosku obrońcy, nie stanowi

swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym i stąd w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia wniesionej skargi. Obrońca nie wskazał należycie na żadne racjonalne okoliczności, że skazany M. B. nie powinien wykonywać orzeczonej kary. Powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, w omawianym trybie, nie może być jednak tylko dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania określonej kary, w sytuacji, gdy obecnie odbywa on już inną karę pozbawienia wolności.

Za wstrzymaniem wykonania orzeczenia nie przemawia też ogólnikowe tylko odwołanie się przez obrońcę do słuszności zarzutów złożonej kasacji. W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Zasadność zaś zarzutów kasacji powinna zostać szczegółowo przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w materiały sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu trafności zarzutów skargi i ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy i zastosowania wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

[ał]

